

som tillige styrke Vegetationen. Men alle disse Forholdsregler koste jo Penge, og naar Digeinteressenterne skulle anvende deres Digeskatte til Vedligeholdelse af Høfder, som aldeles ikke vedkomme dem eller deres Diger, kan der naturligvis ikke blive tilstrækkelige Midler til at vedligeholde Digerne. Hvis de derimod kunde blive fri for Vedligeholdelse af Høfderne, vil den Skat, de for Øjeblikket give — det er noget, der kaldes 15 Øre pr. Enhed —, være tilstrækkelig til, at Diget kan vedligeholdes og efterhaanden højnes. Hvis dette kan ske, kan den nuværende Digebestyrelse, der, som jeg alt har sagt, med Energi arbejder paa at gøre Diget saa stærkt som muligt, arbejde i Ro og Mag, og der er al Sandsynlighed for, at den kan faa Fornøjelse af sit Arbejde.

Nu kan man maaske spørge: Skulle Høfderne da forfalde? Det synes jeg ikke, der er nogen Mening i. De gøre utvivlsomt deres gode Nytte, ikke for de Lodsejere, som betale Digerne, men for Falsters Sydspids. Men det at begynde at vedligeholde Høfderne er efter min Mening en saa kostbar Historie, at det vil være ganske rimeligt, at hele Landet, Staten, overtager Udgifterne dertil i Stedet for at paalægge nogle faa Beboere dem. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at ved at sammenligne et Kort over Sydfalster fra for 60 Aar siden med dem, der foreligge nu, viser det sig, at Havet i alt har taget $3\frac{1}{2}$ Td. Land til højst regnet 1,000 Kr. pr. Td. Land. I Halvparten af den Tid har Lærklinten været aldeles blottet for alt, hvad der hedder Beskyttelse, der har ikke været Spor af Beskyttelse for Jorden, og senere ere Høfderne først komne til successivt. Men desuagtet er der, som sagt, i de Aar kun taget $3\frac{1}{2}$ Td. Land til Værdi af højst 3,500 Kr. Høfderne have imidlertid kostet mindst 40,000 Kr. at anlægge — de have nu ogsaa kostet mere, men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, det vil blive for langvarigt — og derefter 57,000 Kr. at vedligeholde. Det er altsaa dyr Jord, man her har bevaret for Landet ved Hjælp af Høfder, og jeg synes ikke, at Staten kan forlange, at de private Jordejere skulle bringe saa betydelige Ofre for at bevare Land for Havet. Ikke desto mindre mener jeg, det vil være rigtigt at bevare Jorden ikke alene der, men ogsaa paa Vestkysten af Jylland og hvor som helst der er Trang til Beskyttelse. Danmark har, synes jeg, ikke for megen Jord; vi have ikke Raad til at lade noget vælte

ud i Havet, lade Havet bortskylle noget deraf. Men jeg maa hævde, det maa blive Statens Opgave; den Opgave er for stor for de enkelte Lodsejere: at beskytte disse Kyster, det er ganske umuligt for dem.

Jeg anbefaler derfor indtrængende den højtærede Minister for offentlige Arbejder at tage velvilligt mod dette Andragende og søge en Ordning, hvorefter Digeinteressenterne kunne faa Lov til i Ro og Mag at sørge for, at Diget bliver, som det skal være, men saa blive fri for at yde deres Skat til Beskyttelse af fremmede Folks Jorder, nemlig Sydspidsen af Falster.

Jeg ønsker derefter at omtale nogle Forhold ved Gedser, dette Landets Stifbarn. Som jeg allerede sagde ved første Behandling af Finansloven i Fjor — mine Udtalelser findes i Rigsdagstidenden Sp. 536—38 —, ere de hygiejniske Forhold ved Gedser uhyre slette. Der findes i den By, hvor der bor 1,000 Indbyggere, ingen som helst Spildevandsledning. Spildevandet fra disse 1,000 Indbyggere smides ud og staar, indtil det fordamper eller trækker ned i Jorden. Drikkeligt Vand findes aldeles ikke ved Gedser — drikkeligt Vand —, der findes selvfølgelig Vand, men af Autoriteterne er det bedømt til at være af en saa slet Beskaffenhed, at det er aldeles umuligt som Drikkevand. Statsbanerne have for at faa Drikkevand boret oppe en Mils Vej Nord for Gedser i en By, der hedder Skelby, og derfra har man ført Vandet en hel Mil ned til Gedser. Først der har man fundet ordentligt Vand og derefter ledet det gennem Rørledninger til Gedser. Brøndvandet er undersøgt af Steins kemiske Laboratorium med det Resultat, at det er utjenligt baade som Drikkevand og til Husholdningsbrug.

Nu have Statsbanerne for at hjælpe lidt paa de Funktionærer, som bo der nede, som ere nødsagede til at bo der nede, lagt 2 Stikledninger fra Statsbanernes Ledning og hen til Funktionærboligerne. Disse to Ledninger og de to Haner ere imidlertid aflaaede, men Statsbanefunktionærerne faa udleveret en Nøgle, saa at de kunne hente deres Vand der, men det er ikke alle Statsbanefunktionærerne, der bo i Funktionærboligerne, der er en stor privat Bebyggelse ved Gedser, og der er en Masse Statsbanefunktionærer, som bo i disse private Huse, og de have lange Strækninger at tilbagelægge for at faa Drikkevand. Det er ikke saa mærkeligt, at Statsbanefunktionærerne ikke ønske selv at bygge i større Udstrækning. En Statsbanefunktionær ved aldrig, hvor længe